

DE GRAFFITIMOORDEN

DE W.A.
DEHAIRS
GRAFFITI
MOORDEN

LANNOO

Steden hebben, net als bossen,
holen waarin hun gevaarlijkste en meest
gevreesde schepselen zich ophouden.

– Victor Hugo

I

Door de duisternis

I

HIJ DACHT DAT hij ze kwijt was. Met uitgestrekte arm leunde hij tegen de afbrokkelende muur en probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen. Waar was hij? Ergens in de buurt van de luchthaven. Om de paar minuten kwam er een vliegtuig overgevlogen, dat laag boven de donkere gebouwen scheerde. Die gebouwen waren leeg en verlaten, net als de rest van de plek. Overal waren struiken opgeschoten en hadden planten de stenen constructies overwoekerd. Om hem heen hing een geur van verval en verrotting. Een visie van een wereld zonder mensen.

Opeens hoorde hij een geluid dat door merg en been ging. Het was een hoog, luid gehuil, als van een roedel wolven. Ze wisten waar hij was. En ze waren vlakbij. Opnieuw zette hij het op een lopen. Hij sloeg de hoek om en liep een smalle, donkere steeg in. De gevels die hem omringden waren hoog en zwart en raamloos. Omdat het zo donker was, zag hij de dwarsliggende muur pas toen hij er bijna pal tegen aan was gelopen. Hij vloekte luid en wilde rechtsomkeert maken, maar aan het uiteinde van de steeg zag hij in het valse maanlicht de schaduw van een voor een zijn kant op komen. Boven zijn hoofd zette een vliegtuig de landing in en bescheen kort de smalle straat waarin hij als een rat in de val zat. Instinctief stak hij zijn handen in de lucht en schreeuwde om hulp, maar zijn stem ging ten onder in het gebrul van de straalmotoren. Een fractie van een seconde bevreesd hij in het felle licht, tot hij opnieuw dat onmenselijke gehuil

hoorde, dat zijn lichaam met een schok weer op gang bracht. Hij stormde op de muur af, slaagde erin zijn handen om de bovenkant ervan te klemmen en zijn lichaam op te hijsen. Boven op de muur kon hij in de verte de gelige schijn van een straatlamp zien. In zijn borst vlamde de hoop op. Net toen hij zijn beide benen over de muur wilde gooien, trok er een pijnscheut door zijn linkerkuit, die nog verhevigde zodra hij aan de andere kant op de grond plofte. Instinctief greep hij naar zijn onderbeen en stelde tot zijn ontzetting vast dat er een mes in zat. Meteen schreeuwde hij het uit. Zijn hese stem echode kort in de nacht. Links van hem stond een poort open, waardoor hij zich als een gewond dier naar binnen sleepte. Hij kroop achter de muur, omklemde zijn bloedende kuit en bad tot een god in wie hij sinds zijn twaalfde niet meer had geloofd.

De grote fabriekshal waarin hij zich bevond, was donker en verlaten. Hij hoorde niets buiten het ruisen van het bloed langs zijn trommelvliezen. Nee, dat klopte niet, het geruis kwam niet van binnen in hem, het kwam van buiten. Er was nog iemand. Hij duwde zich weer overeind en strompelde op zijn ene ongeschonden been dieper de duisternis in. In de verte, aan de overkant van de ruimte, ontwaarde hij een deur. Over de vloer, net onder die deur, kroop een straaltje licht tevoorschijn.

‘Help’, schreeuwde hij en hij versnelde zijn pas.

Kreunend van de pijn bereikte hij de overkant en trok de deur open. Het licht was afkomstig van een grote vloerspot die een muurgrote tekening bescheen van een man. Die man was bijna volledig naakt, hing ondersteboven aan het einde van een touw en bloedde uit verschillende steekwonden. Het enige kledingstuk dat hij droeg, was een rode das die als een strop om zijn nek knelde.

‘Wat is dit?’ fluisterde hij, terwijl hij nerveus aan zijn eigen bloedrode das frunnikte.

Het antwoord kwam in de vorm van een harde klap op zijn achterhoofd, die het weinige licht dat er was verving door een inktzwarte duisternis, waaruit geen enkele ontsnapping meer mogelijk was.

2

KELLER BRIK NAM een slok koffie uit zijn kartonnen beker en sloot kort zijn ogen. Het zonlicht viel via het autoraam op zijn gezicht en hij genoot van dit prille teken van de lente die in de lucht hing. Januari, februari en maart waren koud en donker geweest, zelfs naar Belgische normen. Maar april begon met een flauwe zon die op de regenplassen weerkaatste en de stad liet ontwaken als na een lange, natte winterslaap.

Zijn rechterhand lag op zijn camera – een Canon EOS 1300D met telelens, het attribuut waar hij in zijn branche absoluut niet zonder kon. Hij was privédetective, wat in vele gevallen zoveel wilde zeggen als portretfotograaf van onwillige poserenden. Een beetje zoals foto's nemen van kleine kinderen. Alleen stonden zijn plaatjes meestal vol met materiaal dat elke censor als 'KNT' zou bestempelen.

De opdracht waar hij momenteel aan werkte, was waarschijnlijk de makkelijkste uit zijn hele carrière. Hij moest iemand volgen en fotograferen. Tot zover niets nieuws, maar het vreemde was dat de persoon voor zijn lens op de hoogte was van zijn aanwezigheid. Sterker nog, zij was zijn opdrachtgeefster. Zij, dat was in dit geval Maria Marinova, een wereldberoemde kunstenares. Voor haar nieuwste project liet ze zich achtervolgen en fotograferen in verschillende Europese hoofdsteden door professionals, daar stond ze op. Brik voelde zich vereerd dat zij bij hem terecht was gekomen

– ook al had hij nog nooit van haar gehoord. In tegenstelling tot zijn assistente, Gwen. Nadat ze hem er fijntjes op had gewezen dat hij over de esthetische bagage van een neanderthaler beschikte, had ze het belang van Marinova benadrukt. Die laatste was blijkbaar een wereldautoriteit op het vlak van *performance art* – geen kunst die dus maar wat aan een muur in een museum hing, maar actieve kunst, kunst die de onophoudelijke draaikolk van het leven wilde vatten. En voor deze job zou ze dik betalen, voegde Gwen er nog aan toe. Toen was hij beginnen te luisteren. En nu zat hij dus hier, in zijn donkergrijze Renault Mégane, te wachten tot mevrouw Marinova het hotel zou verlaten. Hij had via haar assistente een lijst gekregen met tijdstippen en adressen waar zij zich de rest van de dag zou bevinden – stuk voor stuk meet-and-greets met andere mensen uit de kunstensector – dus moeilijk zou het niet zijn om haar bij te houden. Dit was dag twee van drie en het was hem gisteren opgevallen dat Maria Marinova voor de lunch en voor het diner twee keer hetzelfde had besteld: een salade met zeevruchten, vergezeld van een glas witte wijn. Misschien was het allemaal een onderdeel van haar performance en at ze in elke stad telkens weer wat anders. Maar als dat zo was, waarom dan zeevruchten in Brussel? Waren steak met frieten of frieten met mosselen niet logischer geweest? Hij besloot er zijn hoofd niet over te breken. Zoals Gwen met de finesse van een drillboor had opgemerkt, begreep hij geen snars van kunst en al helemaal niet van moderne kunst. Al klopte dat niet volledig. Van performanceartiesten snapte hij inderdaad weinig, maar van fotografen des te meer. Uit een professionele interesse bezocht hij regelmatig fototentoonstellingen. Hij had een diepe bewondering voor het scherpe oog van mensen als Lara Gasparotto, Eva Vermandel en Carl De Keyzer. Vergeleken met hen was hij maar een amateur. Toegegeven, vergeleken met heel wat mensen was hij maar een amateur. Maar hij had van zijn amateurisme een geuzennaam en in één adem ook meteen zijn beroep gemaakt. Keller Brik, amateurfotograaf van al uw overspelige wederhelften. In kleur of zwart-wit.

Details, al dan niet van de gore soort, konden op verzoek uitver-groot worden.

Ondertussen schoven de glazen deuren van Hotel Thon open en stapte Maria Marinova naar buiten, gekleed in een dikke zwarte mantel, een strakke zwart-wit gestreepte broek en een rode hoed. Ze droeg ook een handtas die groot genoeg was om een pc in op te bergen. Een desktop, geen laptop. Haar brede zonnebril met goudkleurig montuur maakte het plaatje af. Brik zoomde in op haar en drukte twee keer af, toen stopte hij zijn camera in zijn rugzak en verliet de auto. Volgens het schema ging ze nu naar de Grote Markt, waar ze had afgesproken met iemand die kunst en vastgoed verhandelde, althans volgens Google. Hij volgde haar op een comfortabele afstand en zag hoe ze in de Europese wijk de metrohalte Schuman in dook en in het voorste rijtuig ging zitten. Hij glipte net voor het sluiten van de deuren mee naar binnen en nam plaats op een bankje aan het andere uiteinde van hetzelfde rijtuig. Marinova paste even goed in de Brusselse metro als Donald Trump in een Speedo. Omdat hij een grijns maar met moeite kon onderdrukken, wendde hij zijn blik van haar af en liet zijn ogen over hun medereizigers glijden. De man tegenover hem las de krant. Zowat de hele voorpagina werd ingenomen door een foto van een lijk dat aan de voeten was opgehangen en zowel gecastreerd als opengere-ten was. Het bloed sijpelde via het vuurrode hoofd naar beneden. Volgens het artikel ging het om een muurschildering die in één nacht tijd op de zijkant van een Brussels flatgebouw was opgedo-ken. Brik kon nog net onderscheiden dat een professor Nederlandse literatuurgeschiedenis de tekening had herkend als een repro-ductie van een zeventiende-eeuws schilderij, toen de reiziger zijn krant opvouwde en hem geïrriteerd aankeek. De man kon het dui-delijk niet hebben dat Brik meelas.

‘Klaar met die krant?’ vroeg Brik.

Verbaasd dat Brik hem had aangesproken, nam de man zijn krant onder de arm en maakte aanstalten om uit te stappen.

‘Want ik had graag wat verder gelezen’, voegde Brik er nog aan toe.

De man stapte door de openschuivende deuren naar buiten en wierp Brik een misprijzende blik toe.

Wat een azijnpisser. Op de vrijgekomen stoel kwam een schoolmeisje zitten dat onophoudelijk naar het schermpje van haar telefoon staarde. Ze had oortjes in en droeg een T-shirt met daarop een naam van wat hij veronderstelde een muziekband te zijn. Maar wat wist hij? Ongeveer de helft van zijn platenkast bestond uit albums van The Beatles. De andere helft werd opgevuld met cd's, opnieuw voornamelijk van The Beatles. Ja, hij was een fan. Een van de dingen waar hij het meest spijt van had, was dat hij te jong was – hij was 41 – om de *Beatlemania* van de jaren zestig meegemaakt te hebben. Een van de dingen waar hij het meest van genoot, was dan weer het ontdekken van een bootleg met een voor hem onbekende opname van een van hun concerten. Ironisch genoeg zag hij het aangroeien van zijn platencollectie met lede ogen aan, omdat met elke nieuwe plaat de kans kleiner werd dat hij nog nieuw materiaal zou tegenkomen. Maar dat weerhield hem er niet van op allerhande markten in Brussel te blijven zoeken.

Een paar stoelen verder kwam Maria Marinova in beweging en hij bewoog mee. Ze waren aangekomen in het Station Brussel-Centraal. Samen met tientallen anderen stapte zij uit en zigzagde door de centrale gang, die zoals gewoonlijk omzoomd was door daklozen en rook naar de unieke combinatie van pis, zweet en warme wafels. Buiten stond een stevige bries en Brik ritste zijn jas dicht. Marinova zette er stevig de pas in. Ze omzeilde handig groepjes slenterende toeristen en zette koers richting Grote Markt. Voor de buitenkant van het stationsgebouw, dat door Victor Horta ontworpen was, had ze geen aandacht. Brik had daarentegen wel oog voor zijn omgeving – een professionele handicap – en dus had hij de tasjesdief al gespot voordat de kerel in Marinova's buurt was gekomen. De blik van de man was een paar seconden te lang aan de kunstenaars blijven kleven. Net toen zijn handen Marinova's handtas wegrukten, greep Brik hem bij zijn rechterarm en wrong

die in een hoek van negentig graden op de rug. De man schreeuwde het uit en liet de tas vallen.

‘Mister Brik,’ begon Marinova in een Engels dat sporen vertoonde van haar Tsjechische roots, ‘waar bent u mee bezig? Laat die jongeman meteen los.’

‘Excuseer?’ vroeg hij, terwijl hij haar met een opgetrokken wenkbrauw aankeek.

‘Zeg me nog eens waarvoor ik u precies aangenomen en, zo mag ik u eraan herinneren, een royaal voorschot betaald heb.’

‘Om u te volgen.’

‘En wat nog meer?’

‘Foto’s te nemen.’

‘Precies. Hebt u dat in dit geval gedaan, meneer Brik? Hebt u een foto genomen van de jongeman, toen die mijn handtas wilde stelen?’

‘Je breekt mijn arm, *putain*’, zei de man.

Als gevolg van zijn klacht gaf Brik nog een draai aan de arm, waarop hij nog een handvol *merdes* en *putains* naar zijn kop geslingerd kreeg.

‘Mevrouw Marinova, toen deze “jongeman” uw handtas wilde stelen, kon ik daar moeilijk een foto van nemen, omdat ik op dat moment bezig was zijn arm net niet uit de kom te draaien.’

‘Dat zie ik, ja. En wilt u nu alstublieft uw handen afnemen van de jongeman, uw excuses aanbieden en u verder beperken tot datgene waarvoor u betaald wordt?’

Brik keek haar nog een paar seconden recht in de ogen, of toch waar hij dacht dat die zaten achter die gigantische zonnebril van haar, en liet toen de arm los, waarna de man meteen op zijn knieën viel en zijn schouder begon te masseren. Daarop haalde Marinova haar portemonnee tevoorschijn en koos er een biljet van vijftig euro uit.

‘Dit is de afgesproken prijs,’ zei ze, ‘en dit is voor de onvoorziene moeite.’

Ze deed er nog eens vijftig bovenop.

‘Wacht eens even,’ zei Brik, ‘was dit in scène gezet?’

‘Het leven is in scène gezet, meneer Brik. Alles wat u hoeft te doen, is daar foto’s van nemen.’

Daarop draaide ze zich om en vervolgde haar weg naar de Grote Markt. De man, een Marokkaanse Belg die het woord ‘cliché’ alle eer aandeed, bekeek Brik met een blik alsof hij een persoonlijke jihad wilde beginnen. Brik haalde zijn schouders op. Kunstenaars, dacht hij, breek me de mond niet open.

Een halfuur later zaten ze op een terrasje en hing Brik de toerist uit. Hij schoot een paar plaatjes van het prachtige Brusselse stadhuis en liet zo af en toe zijn lens zakken om Marinova’s gesprek vast te leggen. Het ging er geanimeerd aan toe. Ze lachte en raakte de arm van haar gesprekspartner frequent aan. Die reageerde door haar regelmatig grijnzende lachjes te schenken, die alles konden betekenen van ‘ik vind je leuk’ tot ‘kom even mee en dan zal ik je tonen hoe leuk precies’. Slijmbal eerste klas. Hij verkocht dan ook vastgoed. Soms zoomde Brik in op Marinova. Je merkte meteen dat ze geen Belgische was. Ze had hoge jukbeenderen, een wipneus, een erg hoog voorhoofd en een huid die nog sporen vertoonde van het puberale slagveld dat acne heet. Ze leek die imperfecties met een zekere trots te dragen, of misschien was het onverschilligheid. Hoe dan ook, haar houding beviel hem. En haar uiterlijk ook.

Opeens voelde hij zijn telefoon trillen in zijn zak. Gwen.

‘Ja?’

‘Er is hier iemand voor jou, Brik.’

‘Ja, oké. Wie dan?’

‘Geen idee. Ze zegt dat ze jou kent. Persoonlijk. Een afspraak heeft ze niet, en een naam evenmin.’

‘Hoe ziet ze eruit?’

‘Blond. En truttig. En ze heeft geld.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ik bedoel dat ze merkkledij draagt. Het soort dat de merknaam allesbehalve discreet adverteert. Wat doe ik met haar?’

‘Geef haar een koffie en zeg dat het nog wel even zal duren voor ik er ben.’

‘En wat moet ik zolang met haar?’

‘Je charmes benutten, zeggen dat alles goed zal komen, dat meneer Brik nooit faalt.’

‘Juist, behalve toen je die verdwenen zoon moest terugvinden of die keer toen je...’

‘Altijd leuk om je te spreken, Gwendolien. Ik moet ervandoor.’

Hij hing op. Gwendolien, beter bekend als Gwen, was zijn assistente, secretaresse, boekhoudster en waarschijnlijk nog een klein dozijn andere dingen waarvoor hij niet meteen een naam had. Ze was ook kunstenaar en deeltijds zangeres. En ze zag eruit als het T-shirt dat ze vaak naar het werk droeg en waarop in schreeuwering letters te lezen viel dat PUNK helemaal nog niet DEAD was. Vandaar ook de afkorting van haar geboortenaam, die anders toch wat deed denken aan een veld vol madeliefjes. Gwen was het uithangbord van zijn zaak. Zodra potentiële klanten door de deur stapten, was haar verschijning het eerste wat ze zagen, tegelijkertijd met haar wandvullende schilderij dat ze *Junkieverdriet op een zonnige ochtend* had gedoopt. Een titel die de lading verrassend goed dekte. Als hij klaar was om de cliënte in kwestie te ontvangen, leek zij (want in 75 procent van de gevallen waren het vrouwen) altijd wat opgelucht dat Brik haar redde uit die nare wachtruimte met die nare beelden. Sommigen konden niet snel genoeg zijn kantoor binnenstormen om daar opgelucht vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot zij, een normale en aangename man was. Allemaal dankzij Gwen. Wat kon hij meer verwachten van een assistente?

Verderop rookten Marinova en meneer vastgoed een sigaret, en hij voelde de drang om er zelf eentje op te steken. Hij was al jaren geleden gestopt, maar zoals elke roker je kan vertellen, waren al die stops hoogstens tijdelijke haltes op een lange, met tabaksrook gevulde reis. De waarheid was dat het roken hem hielp rustig te worden en na te denken. Maar het hielp natuurlijk ook om zijn longen

naar de rotkanker te helpen, dus duurde zijn pauze nu al drie jaar. En in die drie jaar dwong hij zichzelf om elke dag een krant te kopen. Hij vertikte het om een abonnement te nemen, hij wilde zelf elke dag de kiosk binnenstappen, de pakjes Camel in het gezicht staren en het gevecht met de verleiding aangaan. Voorlopig won hij.

Hij schoot nog een paar plaatjes met zijn camera en genoot van de omgeving. Normaal gezien was hij niet snel geneigd tot superlatieven, maar de Grote Markt behoorde wat hem betrof tot de mooiste marktplaatsen van Europa. En dus van de wereld. Ja, het wemelde er van de – overwegend Aziatische – toeristen, maar daar had hij geen problemen mee. Vroeger was het niet beter. Vroeger stond hier een podium, waarop de graven van Egmont en Hoorne onder luid gejoel van het publiek door de beul van de hertog van Alva onthoofd werden. Oké, ze hadden in ruil een knap standbeeld gekregen in het parkje van de Kleine Zavel, maar als dat de prijs was voor eeuwige roem, dan verkoos hij zonder enige twijfel de vluchtige anonimiteit van het heden.

Marinova kwam in beweging. Ze omhelsde de man, die, zo merkte Brik op, de lichte teleurstelling in zijn blik niet helemaal kon maskeren. Hij nam zijn camera en drukte snel twee keer af. Volgens de *itinéraire* ging het nu richting Kunstberg, waar Marinova had afgesproken met de curator van haar volgende tentoonstelling. Dat was hem allemaal best. Hij voelde zich plots weer een toerist in eigen stad. Marinova liep via de Heuvelstraat terug in de richting van het Station Brussel-Centraal en stak bij de Koninklijke Bibliotheek de Putterij over. Links van het gelijknamige parkje waren een paar jongeren hun dancemoves aan het oefenen, terwijl de stem van een of andere Franstalige rapper uit een belachelijk kleine kubus schalde. Als je vroeger hetzelfde volume uit een luidspreker wilde halen, had je een gettoblaster nodig die ongeveer even groot was als een zak cement en die met evenveel ongemak op je schouder balanceerde. Alles werd steeds kleiner, sneller, praktischer. Ook in zijn branche trouwens. Opnameapparaten

kwamen nu in de vorm van een vulpen en traceerapparaten pasten in je handpalm. Het enige nadeel was de prijs van al die spullen. Maar daarom genoot hij ook zo van deze klus – hij was doodsimpel, duurde drie dagen en Brik werd van 's ochtends tot 's avonds betaald volgens zijn standaarduurloon, dat 200 euro per uur was. Andere bureaus vroegen meer, 220 of 250, maar dat was omdat ze meer personeel moesten vergoeden. Hij had alleen Gwen en omdat Gwen zo ongelofelijk veelzijdig was, hoefde hij verder niemand anders aan te nemen en kon hij op het eind van de maand al zijn rekeningen betalen. Soms hield hij een beetje over. In dit geval, na de opdracht voor Marinova, zou dat zelfs meer dan een beetje zijn.

In zijn zak trilde opnieuw zijn telefoon. Als je over de duivel sprak, belde ze je blijkbaar op.

‘Ze kan niet wachten, Brik.’

‘Wie?’

‘De *mystery lady*. Ze wil weten waar je bent, zodat ze je daar kan opzoeken. Wat doe ik?’

Brik overwoog zijn opties.

‘Oké, stuur haar maar door.’

Een klein halfuur later zat hij in het Bozar Café tevergeefs te zoeken naar een Thorberg op de kaart en bestelde toen maar een veel te dure cappuccino. Het waren tenslotte werkuren en er kwam nog een klant langs, dus in het kader van professionaliteit en zo bleef hij beter weg van alcohol. Toen die klant een paar minuten later langs de tafeltjes laveerde en zijn kant uit kwam, wenste hij dat hij toch voor iets sterkers was gegaan. Want Gwen had gelijk gehad toen ze hem had verteld dat hij haar kende. Sterker nog, in een ver verleden had zij, zoals dat in stationsromannetjes heet, zijn hart gebroken.

‘Dag Keller.’

‘Lisa.’

‘Mag ik?’

Ze wees naar de lege stoel tegenover hem. Hij knikte en ze nam plaats. Ze droeg een lange, zwarte mantel met een glanzende rode voering, en daaronder iets waarvan hij vermoedde dat het een kasjmieren trui was. Haar hele verschijning ademde inderdaad privilege, zoals Gwen had gezegd. En geld. Ongewild dacht hij terug aan de laatste keer dat hij haar had gezien – gerafelde jeans en een houthakkershemd – en bedacht dat het leven goed was geweest voor haar. Tenminste tot nu.

Lisa vermeed het hem rechtstreeks aan te kijken en liet haar blik over de omgeving glijden, ook al was het duidelijk dat die haar compleet koud liet. Hij kon midden in de Sixtijnse Kapel gezeten hebben, het zou geen enkel verschil gemaakt hebben. Er was iets ernstig mis, zoveel was zeker.

‘Je ziet er goed uit’, zei hij.

En hij meende het. Ja, ze was ouder geworden, maar er waren van die mensen, zoals George Clooney en Jennifer Aniston, op wie de jaren geen effect leken te hebben. Misschien onnodig te zeggen, maar net als 99,9 procent van de bevolking viel hij niet in die categorie.

‘Bedankt, jij ook’, zei ze.

Ze keek hem voor het eerst aan en haar ogen bleven net iets te lang haken aan de rimpels op zijn voorhoofd.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik probeer wat op mijn voeding te letten. Cholesterol, weet je wel.’

Geweldig. Van alle mogelijke onderwerpen had hij blijkbaar besloten het over zijn cholesterolgehalte te hebben. Met Lisa, de enige vrouw die hem ooit had doen geloven in de ware liefde. Hij was goed op dreef.

‘Vertel eens wat er aan de hand is. Mijn assistente zei dat het niet kon wachten.’

Ze schonk hem een flauwe glimlach. ‘Je moet me helpen, Keller.’

Toen ze nog een koppel vormden, een mensenleven geleden, had ze nauwelijks meer nodig gehad dan een gebaar en een paar

woorden om zijn aandacht te trekken. Het verbaasde hem hoe weinig er in de tussentijd veranderd was.

‘Wil je een koffie?’ vroeg hij.

Hij wuifde naar de ober, die met een hoofdknik liet verstaan dat hij eraan kwam.

‘Mijn man is weg’, gooide Lisa eruit.

Ze vouwde de rand van haar servet steeds weer om en legde het toen gewoon terug.

‘Hij is drie dagen geleden verdwenen.’

‘Heb je aangifte gedaan bij de politie?’ vroeg hij.

‘Ja, een paar agenten zijn langsgegaan op zijn werk om navraag te doen. Hij is daar drie dagen geleden vertrokken, ’s avonds, iets over zeven. Zoals altijd. Er was niets bijzonders aan hem te merken. Hij had zelfs nog een grapje gemaakt tegen een collega voor hij vertrok.’

‘En daarna?’

‘Daarna niks meer. Geen woord. Ik ging naar de politie en ze verspreidden een opsporingsbericht. Een paar mensen reageerden omdat ze de auto hadden herkend die in het bericht vermeld werd.’

Brik wachtte geduldig tot ze verder zou vertellen.

‘Ze hebben zijn auto teruggevonden bij het park van Woluwe. Van mijn man geen spoor.’

Het leek alsof ze die laatste woorden had gerepeteerd op weg naar hier. Ze sprak langzaam en nadrukkelijk, maar elke lettergreep vibreerde van gecontroleerde emotie.

‘Ik neem aan dat ze zijn telefoongegevens gecontroleerd hebben?’

‘Ja, zijn signaal werd voor het laatst opgevangen door de mast in de buurt van het park, waar zijn auto stond.’

De ober kwam naast hun tafeltje staan en Lisa bestelde een zwarte koffie. De hele trend van caffè lattes en chocolade-vanille-cappuccino’s was aan haar voorbijgegaan. Ze dronk haar koffie nog steeds zwart. Vroeger plaagde ze hem met zijn melkkoffie, alsof hij door melk toe te voegen een stuk van zijn mannelijkheid prijs gaf.

Nu was er weinig over van haar speelse gedrag. Voor hem zat een gebroken vrouw, die haar slaapte kort tevergeefs onder een dun laagje make-up trachtte te verbergen.

‘Hebben jullie kinderen?’ vroeg hij.

‘Twee. Een jongen en een meisje.’

‘De koningswens.’

‘We hadden geluk, ja.’

Haar blik gleed weg en richtte zich op een punt in de verte, alsof zich daar, net buiten bereik, het geluk bevond waar ze het net over had. Vanuit zijn ooghoek merkte Brik hoe Marinova de tafel verliet en in de richting van het museum begon te lopen. Hij legde zijn handen op tafel, hield op het laatste moment in en liet ze wat onhandig liggen op een duimbreedte van haar vingers.

‘Lisa, luister, ik moet weg. Maar binnen een drietal uur ben ik klaar en dan kunnen we hier rustig over spreken. Ik stel voor dat we elkaar ontmoeten op mijn kantoor? Vraag gerust een kop koffie aan Gwen. Ze maakt hem precies zoals jij hem graag drinkt: zwart en sterk.’

En dat deed ze met opzet, juist omdat ze wist dat Brik hem op die manier níét graag dronk.

Lisa keek hem aan. ‘Er is iets gebeurd, Keller. Hij heeft me niet zomaar laten zitten. Dat moet je geloven.’

Hij keek naar haar, naar de manier waarop een blonde lok zich had losgemaakt uit de dot op haar hoofd en met een belachelijk perfecte krul langs haar gezicht was komen te hangen, en wist dat alleen een idioot of een blinde deze vrouw zomaar zou laten zitten.